

BUTLLETÍ DEL PARTIT D'ESTAT CATALÀ

Exclusiu per als militants

20 de març del 1947.

La formació del Govern Llopis ha vingut a resoldre la darrera crisi que els partits i dirigents republicans tenien plantejada. No obstant, la situació política actual pot considerar-se com un moment de molta més importància i transcendència que el d'un simple endemà d'una crisi de Govern exiliat. Quelcom més important i menys anecdòtic que la desaparició o la formació d'un Govern ens plantejen els aconteixements darrerament viscuts. Es vulgui o no es vulgui, el que ha fet crisi han estat les institucions republicanes.

No poden sorprendre'ns extraordinàriament els fets recents. Unes raons molt poderoses de política internacional ens hi tenien abocats indefectiblement. No s'ha perdut la batalla com vulgarment es diu, perquè no hi ha hagut batalla. El Govern anterior com a prova per a esperar i després dels acords de l'Assemblea de la C.I.U. era una prova que estava apurada, calia cercar noves possibilitats en altres posicions i en aquest darrer sentit es pronunciaren importants sectors polítics d'ací i de fora.

El Govern Llopis inaugura doncs una nova etapa política amb una finalitat ben concreta. Es Govern de la República, en tant que base inicial per operar, parlar i discutir, en tant que representació del sector republicà espanyol; és el primer pas per part dels republicans per anar a una coalició "nacional" (monàrquics, republicans i forces obreres) que pugui esdevenir instrument apte, nacionalment (?) i internacionalment parlant, per substituir l'actual règim.

Aquesta sembla ésser la realitat actual. S'inicia amb la política esmentada un apropament a la política preconitzada pels anglo-saxons referent a la "qüestió espanyola", però a aquest apropament que ningú l'interpreti en un sentit massa optimista. Tot fet d'haver emprat aquesta via, que ningú esperi dels anglo-saxons aquells somnis de mirants que hem sentit tantes vegades considerant com a imminents. Recordem que més d'una vegada Attlee, Bevin i Churchill han dit i repetit que "l'assumpte d'Espanya se l'han de resoldre els espanyols". Algu objectarà que aquesta frase dels britànics aplicada als nostres reglactius idíomes perinsulars podria voler dir que tenim l'actual règim "in-aeternum". No cal tampoc ésser tant pessimista. És evident, però, que el procés de desintegració i de desaparició del règim franquista, així com el període posterior al mateix, serà molt diferent del que molts es pensaven.

Ens permetrem ací recordar algunes posicions oficials de la política anglo-saxona referent a la "qüestió espanyola" en general:

Els anglo-saxons no reconeixeren cap Govern exiliat. Ni espanyol, ni polonès, ni iugoeslau... Referent a Espanya no reconeixeren cap Govern clandestí de l'interior. En canvi, reconeixien un Govern Espanyol d'amplia base i concentració que previament fes saltar l'actual règim i fos capaç de governar el país, per anar tot seguit a un plebiscit popular.

Els anglo-saxons no reconeixien cap règim espanyol si abans i per un Govern de coalició nacional no s'hagués celebrat un plebiscit o consulta popular sobre la forma de règim que al país vulgui i desitgi donar-se.

Els anglo-saxons han condemnat repetides vegades i en diverses ocasions l'actual règim espanyol i veurien amb satisfacció que fos substituït per un règim democràtic i lliurement elegit pel poble, passant naturalment abans per un període de transició o de pont que s'encarregués de fer la consulta al país i dintre d'un termini prudencial.

Els anglo-saxons han dit categòricament que no farien cap intervenció militar per enderrocar el règim actual. Tampoc són partidà-

rio ni del trencament de relacions diplomàtiques, ni de sancions econòmiques.

Aquestes son a grans trets les bases fonamentals actuals de la política anglo-saxona i referent a la "qüestió espanyola".

No es tracta ara de discutir o de criticar aquestes posicions oficials, ultra que una semblant disquisició fora feina completament en vana, és evident que per als anglo-saxons la "qüestió espanyola" ha fet gran de tenir aquella actualitat que li acordaren en la campanya electoral que a Gran Bretanya donà la victòria als laboristes.

La política exterior britànica de cara a nosaltres es debat entre una línia i una de calceva, i per aquest motiu per als nostres amics britànics i que difícilment podran comprendre i comportar.

Amb tot ens permetem cercar les causes de l'esmentada política i d'una manera objectiva exposar-ne el seu abast.

Els britànics que mai s'entusiasmaron amb l'existència de la República Espanyola, arribada la guerra civil i en aquells històrics moments en què s'inaugurà la política de no-intervenció en els afers d'Espanya, la justificaren aquella política amb uns principis i arguments semblants, sinó els mateixos, als que esgrímien per l'actual posició. Ells parteixen de la base que sobretot i gairebé exclusivament la guerra d'Espanya és una guerra civil, sense cap transcendència internacional o per a la seguretat col·lectiva. Al començament de la darrera guerra mundial i per uns moments va semblar que revenien en llur error però no fou així i per raons diverses. S'acaba la guerra i immediatament la política oficial britànica ens fa saber que si bé consideren que efectivament el règim franquista espanyol és totalitari i que ha col·laborat etc, etc. no obstant -diuen- és un afer ben nostre i solament nostre el dirimir-ho i acabar-ho.

De cara al futur immediat, i això també no han expressat oficialment i publicament, els britànics no solament temen una nova explosió de la lluita civil que encara es troba latent en els pobles ibèrics, sinó que en veuen totes les derivacions i conseqüències que volen evitar per tots els mitjans. Per això llur política i posició es troben abecades a justificar la contradicció. En l'Occident europeu no volen permetre's cap segona edició polonesa o iugoeslava, creuen, erròniament al nostre entendre, que a la Península Ibèrica qualsevol règim o situació essencialment liberal i democràtica pot portar al país a l'extremisme i en el pla internacional a la influència soviètica amb totes les conseqüències que això suposaria en la Mediterrània.

I davant de tot això els britànics segueixen el sistema clàssic per a casos semblants, la dil·lació, el donar temps al temps, l'aconsellar-nos sense ajudar-nos, el portar-nos pel bon camí sense riscar una improvització o una prova que poden creure insegura, en una paraula, volen tenir la certesa que la llibertat i la democràcia ens portaran allà on ells creuen que han de portar a tots els pobles els esmentats conceptes.

Del pasat de la nostra República i que ja en principi no els fou extraordinàriament plaent, n'han deduït i amb certa raó, que la inestabilitat i la manca de sentit constructiu regnà desmesuradament en tota l'orientació i l'acció política de l'esmentat règim, això no és prou argument per a oposar-se a un retorn republicà espanyol, la política exterior britànica justifica el seu no reconeixement de les institucions republicanes exilades en tot un conjunt de qüestions i de raons de diferent i variat caràcter, creiem nosaltres que en el fons hi juguen enormement la situació internacional de la post-guerra per una banda i el desig de foc nou que ells veurien amb satisfacció que prongués la política peninsular ibèrica i sempre que es tinguda sobretot en compte la nostra situació mediterrània i la nostra posició occidental europea.

SI DESERTAR ES TRAIR, INDISCIPLINAR-SE POT ÉSSER TAMBÉ UN PECAT DE GREUS CONSEQÜÈNCIES.

MILITANTS: Un sol pensament: CATALUNYA.

Una sola veu: LA DELS ORGANISMES DEL PARTIT.

LEGALITAT ? ... TRANSACCIÓ ? ... CATALUNYA !!!.

Per a nosaltres nacionalistes catalans que ultra posseir una plena consciència nacional reflectiva, aspirem en tots i en cada moment de la nostra vida a fer triomfar els postulats i els principis d'un nacionalisme català concret, definit i consegüent, per a nosaltres nacionalistes catalans que hem après l'amarga lliçó de l'experiència en la tragèdia i en l'opressió que va sofrir el nostre poble, per a nosaltres nacionalistes catalans que podem observar ben objectivament els fets, i diem ben objectivament, perquè no ens considerem il·ligats primordialment per altra idea que la de servir els interessos nacionals de la Pàtria, per a nosaltres doncs, el problema que avui se'ns planteja no pot tenir altra solució, no pot tenir altra resposta que l'afirmació de la nostra voluntat de servir a Catalunya.

Ara bé, si Catalunya l'entendem nosaltres en un sentit de plenitud nacional que assoleixi i desenvolupi la personalitat pròpia i peculiar de poble lliure i independent que li correspon, també entenem i desitgem que orienti la seva vida interior vers un sentit progressiu i de realitzacions socials que fugint de tota ambigüetat i oportunisme, examini i resolgui aquest problema universalment plantejat i que tots anomenem problema o qüestió social i que en realitat hauria de dir-se'n problema o qüestió de la vida i de l'existència humana.

Hem fet aquestes primeres observacions per aclarir posicions i per evitar confusionismes que en tractar-se dels nacionalistes immediatament sorgeixen per la predisposició que hi ha per part dels no nacionalistes a atribuir-nos posicions i opinions que no tenim ni compartim, i per part dels elements que considerem afins, a considerar-nos marcats de maduresa i de sentit pràctic i real de la vida. No, no som ni desviats vers posicions reaccionàries o injustes, ni tenim ànima de somnadors. Tenim consciència i consegüència en els nostres pensaments i en els nostres actes.

Escatim ara el que volen dir aquests conceptes de legalitat i de transacció. Son dos conceptes fonamentals del nacionalisme català? No, el que és fonamental és Catalunya. Legalitat i transacció són o poden ésser dues etapes o dues situacions que per llur relació directa o indirecta amb la marxa nacional catalana poden tenir i tenir una real importància per a tots els catalans, són situacions davant les quals ens caldrà segurament pronunciar-nos, són dues etapes que també ens cal definir.

S'enten per legalitat i més exactament per legalitat republicana i autonomista, la situació jurídica que en instaurar-se la República Espanyola el 1931 concretà i formalitzà constitucionalment la institució del nou règim. Fins ara s'han entès com a partidaris de la legalitat els que propugnaven i defensaven el retorn automàtic a l'esmentada situació constitucional com a solució o substitució immediata del règim franquista imperant.

Aquesta posició que podríem anomenar ideal - amb les degudes salvetats i limitacions que la nostra ortodòxia nacionalista ens imposa - tenia l'avantatge d'ésser justa des del punt de vista legal i democràtic, a més per a nosaltres catalans tenia una significació i un abast que instintivament ens la feia desitjable. Tenia però en contra les poques possibilitats d'assoliment i la manca de suport internacional que la feia viable.

Aquest retorn automàtic s'ha presentat gairebé impossible donades les posicions de la política internacional. Gairebé tots els països s'han mostrat moralment a favor de la República Espanyola, han animat i encoratjat als seus representants, però llur acció no ha passat d'aquest estadi. Altres hi han hagut que l'esmentada legalitat l'han considerada un bon xic depassada o extingida per la situació de fet que ja fa alguns anys venim soffrint per una banda i pel colapso que sofria durant la nostra guerra per l'altra.

S'enten per transacció la renúncia a la legalitat esmentada per tal de propugnar una situació provisional que sense compromís en la qüestió de règim desemboqui a posar a la lliure determinació del poble

quina és la forma de règim que desitja donar-se. Aquesta política presenta al·l'usa inconveniència important. No existeix en el país el clima d'unió -dies-ne nacional - que és requereix per una tal política. Per altra part és de temer que els drets i interessos de les nacionalitats, ahir més o menys reconeguts en els Estatuts d'autonomia, siguin oblidats i perjudicats amb aquesta política, almenys d'una manera immediata. I més el sector monàrquic com sempre serà el darrer en comprometre's i mentrestant mantindrà l'estatu-quo existent amb el franquisme, esperant poder portar les coses per un terreny més planer per a ells, que vol dir menys democràtic. Per si nos fós prou, en el sector republicà i altres i en els rengles catalanistes, aquesta política que podrien anomenar la de la trista realitat, és una política no popular i considerada injusta per les conseqüències que ens fa temer.

Per això avui com sempre només podem trobar salvació i solució en una política nacional catalana que intenti fer prevaldre els nostres drets i la nostra raó; és més, solament amb la unió de tots els catalans podrem sortir airosos i triomfants de la prova que una i altra política ens imposaran i ja ens han imposat. Ara bé, als de fora i als d'ací els diem i els repetim bé respectuosament i ben cordialment: **ÉS L'HORA DE CATALUNYA I LA VEU NACIONAL DE CATALUNYA HA D'ÉSSER LA DE TOTS ELS CATALANS.**

NOTICIARI.

A la "Falange" estan tots satisfets perquè els incondicionals de la Lliga han acordat apoiar amb totes les seves possibilitats l'actual règim franquista, oferint-les les seves "juventudes" per ajudar a mantenir l'"ordre" si fós necessari.

Aquestes coses a nosaltres no ens sorprenen. Encara recordem l'ajuda econòmica que aquests "catalanistes" donaren al General Primo de Rivera per sublevar-se.

Els Requetés s'estan organitzant a totes les Parroquies, formant grups excursionistes dins l'Acció Catòlica. Un d'aquests grups ja actua a l'Església del Carme.

Quan ens ensenyaven doctrina, ens deien que les Esglésies eran la cada de Déu. Es veu que tot canvia.

DEL SECRETARIAT GENERAL

Preguem a tots els militants contestin tot seguit, el qüestionari-enquesta interessat per aquest Secretariat.

En compliment de l'art. 13 dels Estatuts darrerament establerts, tots els militants deuen acceptar el carnet del Partit, pel que advertim que no serà considerat com a militant qui en un breu termini no el sol·liciti del Delegat Comarcal respectiu.

Transcrivim dels Estatuts del Partit:

"Art. 1er. - El Partit d'ESTAT CATALÀ és l'organització política que té per objectiu la independència de Catalunya".

"Art. 2n. - L'Estat Català que reivindiquen comprendrà tots els països de llengua catalana".

"Art. 3er. - L'Estat Català es basarà en els principis de democràcia i de respecte a la consciència dels ciutadans; per això és necessària la completa separació entre l'Estat i l'Església."

"Art. 4rt. - Tindrà com a norma fonamental el bé de la societat: a aquest imperatiu es subordinarà l'interés particular".

"Art. 5è. - Haurà de garantir un benestar mínim a tots els ciutadans. Això comportarà el forçós anivellament dels tipus de vida".